

Solen var gaaet ned. Det blev næsten mørkt, inden de naaede hjem.

Idet de kørte ind gennem Porten paa Kærsholm under den hult rumlende Genlyd, Per allerede kendte saa godt, og da han saa Lyset fra Vinduerne skinne dem saa gæstevenligt imøde, blev han grebet af en ham ny og forunderlig Følelse. Han fik i dette Øjeblik for første Gang i sit Liv et Indtryk af at have fundet et Sted, hvortil han paa hjemlig Maade følte sig knyttet. Som til Bekræftelse kom i det samme Forvalterens Hund springende og gav sig til at danse omkring ham og slikke hans Haand i vild Gensynsglæde. Det stakkels Dyr, hvis Hvalpe man havde taget fra den, havde siden kastet sin Kærlighed paa Per. Bevæget bøjede han sig ned og klappede den.

Men paa samme Tid vakttes paany al hans hemmelige Uro og Mismod ved Tanken om den forestaaende Afsked. Han begreb snart ikke, hvorledes han skulde løsrive sig herfra. Og dog maatte det jo ske. Og det endda snart. Han havde nu været her omtrent to Uger.

Da han kom ind paa sit Værelse, jog det igen ham ved Synet af et Brev, der var lagt frem til ham paa Bordet. Hans Øjne fik et sky Udtryk, — det maatte være Brev fra Jakobe, tænkte han og tøvede med at tage det. Da han genkendte Ivans Kragetæer, trak han vel Vejret lettere; men en Følelse af Ubehag blev alligevel tilbage. Svogerens Haandskrift mindede ham saa pinligt om det stadig uløste Pengespørgsmaal, der hver Aften skaffede ham nogle kvalfulde Øjeblikke, inden han faldt i Søvn.

Han lagde Brevet ulæst til Side, — Forretninger maatte vente til imorgen. Idet han derpaa vilde gaa tilbage til Dagligstuen, fik han i sin Jakke-